

ΚΡΟΑΤΙΑ ΚΑΙ ΝΟΤΙΑ ΣΤΥΡΙΑ 2023

7.7 Σήμερα είναι μια όμορφη, ζεστή καλοκαιρινή μέρα, ιδανική για την έναρξη των διακοπών μας: Ένα Σαββατοκύριακο στο Klarotetzhof Silberschneider κοντά στο Leutschach και στη συνέχεια 6 ημέρες στη Villa Kubo, Lovran, Κροατία. Το σχεδιάσαμε έτσι και τα καταφέραμε απολύτως χωρίς ατυχίες ή περιστατικά, οπότε αυτή θα είναι μια πραγματικά βαρετή έκθεση.

Όταν φτάνουμε στο Klarotetzhof, η Esther και ο Helmut είναι ήδη εκεί και βρίσκονται ήδη σε χαρούμενη προσμονή για ένα απογευματινό Brettljause, δηλαδή, στυριακές λιχουδιές για να τσιμπήσουμε. Οι ευγενικοί και εγκάρδιοι ιδιοκτήτες του πανδοχείου μας κερνούν ένα ποτό καλωσορίσματος, σας είπα ότι η έκθεση θα είναι βαρετή. 😊 Λίγο αργότερα αρχίζουμε να τρώμε και να δοκιμάζουμε νόστιμα κρασιά, έτσι μπράβο.

Κάποια στιγμή διακόπτουμε το απογευματινό σνακ και πηγαίνουμε στο οиноποιείο Zitz για δείπνο. Μετά το καλό μεζεδάκι και άλλη μια ευσυνείδητη γευσιγνωσία κρασιού, κατευθυνόμαστε στα μπαλκόνια των δωματίων μας,

που χωρίζονται μόνο από ένα είδος τοίχου εξομολογητηρίου, και ολοκληρώνουμε τη βραδιά με τις μπύρες που φέραμε μαζί μας.

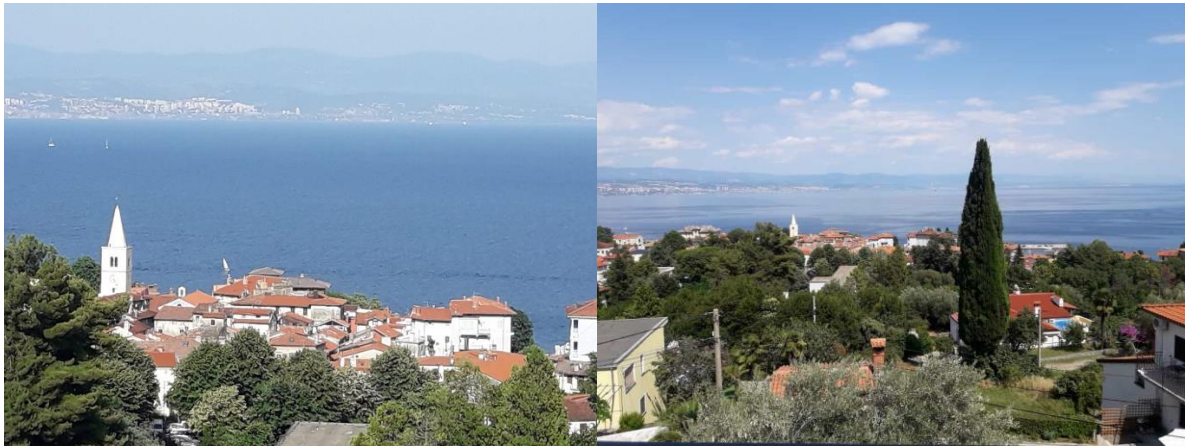

8.7. Νόστιμο πρωινό και εκδρομή στο βοσκοτόπι Remschnigg-Alm, όπου πηγαينوερχόμαστε μεταξύ Σλοβενίας και Αυστρίας. Υπάρχουν αλπικά λιβάδια, πολλές χαρούμενες αγελάδες, μια καλύβα με μια ιδιοκτήτρια που έχει τατουάζ σε όλο της το σώμα και μια πρωτόγονη τουαλέτα. Αφήνουμε και πάλι το ωραίο βοσκοτόπι και μεταφερόμαστε στην πισίνα του πανδοχείου μας. Εκτός από εμάς, στην πισίνα βρίσκονται 2 ιδιόρρυθμες και αστείες γριούλες, οι οποίες φλερτάρουν έντονα με τον Helmut και βάζουν τον Γιώργο σε φυγή με ένα εντυπωσιακό στριπτίζ.

Σήμερα το δείπνο μας ξεκινά στις 5 το απόγευμα. Πρόβειο τυρί, μαύρα φασόλια, λάδι από κολοκυθόσπορο, χωριάτικο ψωμί, τιραμισού Στυρίας (εφεύρεση των ξενοδόχων, εκπληκτικά καλό!), κρασί, είμαστε πολύ ικανοποιημένοι. Δεν επιτρέπεται να σερβίρουν μπύρα, αλλά ο Helmut ξέρει ένα κόλπο. Αδειάζει μια μπύρα που έφερε απ' το σπίτι του σε μια καράφα του νερού, οπότε οι δύο γριές ξαφνιάζονται με το κίτρινο νερό και γελούν βρώμικα. Αργότερα πάμε στα μπαλκόνια μας και θυσιαζόμαστε για το υπόλοιπο κρασί της Esther, ώστε να μην πάει χαμένο.

9.7 Αποχαιρετούμε τους ξενοδόχους και τους φίλους μας και φεύγουμε προς το Lovran. Η διαδρομή διαρκεί μόνο 4 ώρες, αλλά είμαστε πανευτυχισμένοι

όταν φτάνουμε στη Villa Kubo, όπου έχουμε ήδη μείνει το 2019. Η Ljerka και ο Jakub δε μας θυμούνται, αλλά μας βάζουν αμέσως ξανά στην καρδιά τους. Όπως και τότε, είμαστε ενθουσιασμένοι από τη θέα και ο Jakub λέει το συνηθισμένο ρητό του: «Η θέα κοστίζει επιπλέον. Έτσι πρέπει πάντα να κλείνετε τα μάτια σας στο μπαλκόνι». Εντάξει.

Μετά από ένα υπέροχο δείπνο με απίστευτα καλούς σερβιτόρους στο εστιατόριο Knezgrad - ιστριακά ραβιόλια γεμισμένα με πικάντικο πρόβειο τυρί απ' το βουνό Učka και σάλτσα γαρίδας - περπατάμε στο ιστορικό κέντρο της πόλης και βρίσκουμε το μοναδικό ελεύθερο τραπέζι σε ένα μπαρ στην προκυμαία, όπου απολαμβάνουμε ένα «επιδόρπιο», δηλαδή μια riña colada και ένα mojito. Στη συνέχεια δοκιμάζω και την αγαπημένη μου ρήση - još jedna runda (άλλη μια γύρα). Το αποτέλεσμα είναι ότι η σερβιτόρα μιλάει μόνο κροατικά μαζί μου, ουπς, καλά έπαθα. Τέλος, ανεβαίνουμε το βουνό - 15 λεπτά σχετικά απότομη ανάβαση - και ελέγχουμε αν η θέα είναι το ίδιο όμορφη και το βράδυ. Δείτε και μόνοι σας.

10.7 Στο πρωινό ο Jakub βρίσκεται στο στοιχείο του. Αν θέλουμε να κολυμπήσουμε στη Medveja, πρέπει να παρκάρουμε μπροστά από την είσοδο

του χωριού, όπου είναι δωρεάν, και μετά να περπατήσουμε στον πεζόδρομο μέχρι την παραλία, εξηγεί. Τον βάζουμε πάντα να μας εξηγεί πράγματα στο πρωινό, του αρέσει πολύ αυτό και δεν θέλουμε να είναι λυπημένος. Θα μπορούσε να μας πάει εκεί και να μας ξαναπάρει, αν θέλουμε, θα 'ταν ακόμα πιο εύκολο για μας, λέει. Όχι, ευχαριστώ, αλλά μπορεί να μας δείξει πώς λειτουργεί το χρηματοκιβώτιο στο διαμέρισμά μας. Αυτό τον εμπνέει αμέσως να μας προτείνει να του δώσουμε όλα τα χρήματά μας που δεν χωράνε πια στο χρηματοκιβώτιο. Εμείς οι Αυστριακοί είμαστε απίστευτα πλούσιοι, το ξέρει. Μετά όμως όχι πια, του λέω, και ξεκινάμε προς τη Medveja.

Η παραλία εκεί έχει πολύ κόσμο, αλλά βρίσκουμε μια θέση και μπορώ επιτέλους να πραγματοποιήσω το όνειρό μου να κολυμπήσω για άλλη μια φορά στον παράδεισο των παιδικών μου χρόνων. Η προβλήτα, το κάμπινγκ, η Učka, τα βράχια που σκαφαλώναμε με τον πατέρα μου για να φτάσουμε στον μικρό κόλπο με τα πολλά ψάρια, όλα είναι σχεδόν τα ίδια όπως τότε, οι παιδικές αναμνήσεις με πλημμυρίζουν.

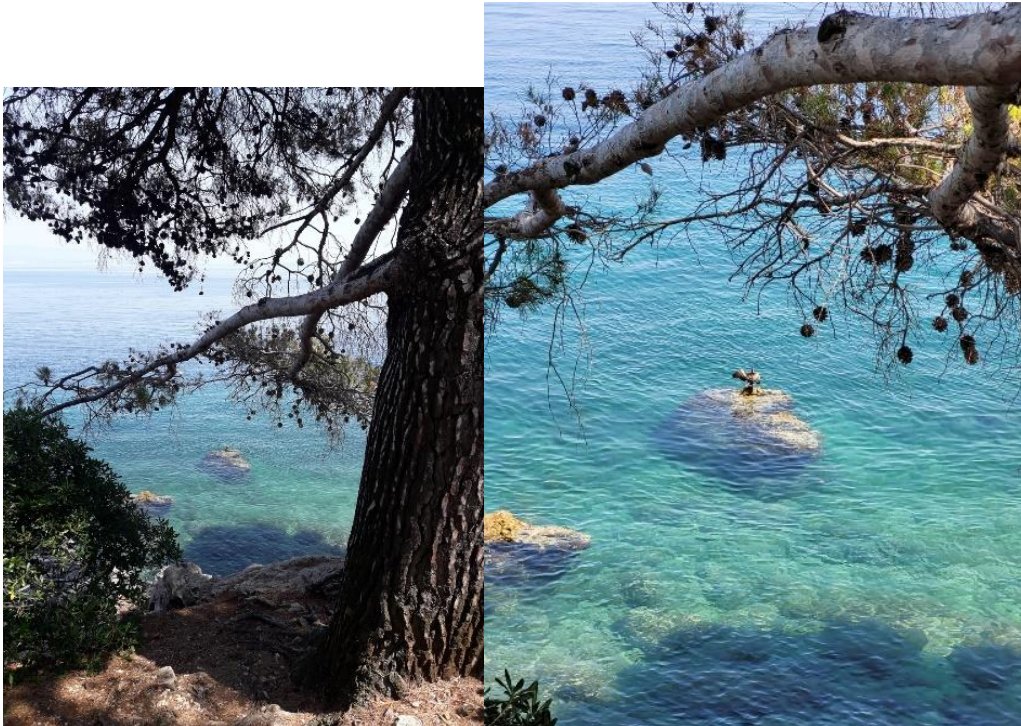

Στη συνέχεια καθόμαστε για λίγο στο μπαρ στην προκυμαία και τελικά στη βεράντα μας, όπου είμαστε πιο ευτυχισμένοι γιατί είναι τόσο όμορφα και δεν χρειάζεται πια να ανέβουμε βουνό.

11.7. Θέλουμε να πάμε στη Mošćenica Draga και ο κύριος Jakub είναι χαρούμενος που μπορεί να μας δώσει και πάλι καλές συμβουλές. Δεν θα βρούμε δωρεάν χώρο στάθμευσης εκεί, αλλά ξέρει πού είναι τουλάχιστον όχι πολύ ακριβό. Μας συστήνει επίσης να μην πάρουμε την πρώτη παραλία όπου ο κόσμος ξαπλώνει σαν σαρδέλες, αλλά να περπατήσουμε 2 χιλιόμετρα κατά μήκος της παραλίας, τότε θα βρούμε ένα μέρος για μπάνιο που δεν θα έχει τόσο πολύ κόσμο. Πρώτα επισκεπτόμαστε το ρομαντικό Mošćenice πάνω στο λόφο και μετά πάμε να αναζητήσουμε το τέλειο σημείο κολύμβησης.

Πράγματι, το βρίσκουμε: όχι πολύς κόσμος, ένα κομμάτι παραλίας με θέα στο νερό, υπέροχο. Αλλά μετά έρχεται αυτή, η τέλεια εξοπλισμένη ελβετική σκατοοικογένεια, που στήνεται ακριβώς μπροστά μας, με 2 ομπρέλες, 2 ξαπλώστρες που μπορούν να χρησιμοποιηθούν και ως καροτσάκι με οροφή από ομπρέλα που χρησιμεύει και ως αποθηκευτικός χώρος για τα πράγματά τους, στρώματα αέρος με μαξιλάρια κεφαλής, τεράστιες πετσέτες θαλάσσης για τα παιδιά κ.λπ. Με εξοπλισμό που χρησιμοποιείται και στις υπόγειες κατασκευές του μετρό στη Βιέννη, χτυπούν τους σωλήνες των ομπρελών στα

βότσαλα σαν να ήταν από βούτυρο. Ενοχλούμαστε γιατί δεν μπορούμε πλέον να δούμε τη θάλασσα και ...γιατί ζηλεύουμε, ουπς 😊

Το βράδυ πάμε να φάμε στο Delfino. Ο ιδιοκτήτης μας θυμάται ακόμα, πράγμα που δεν είναι περίεργο, γιατί η περφόρμανς του Benni όταν το 2019 γιορτάσαμε το δίπλωμα ταχύπλοου ήταν κάτι παραπάνω από εντυπωσιακή.

Απόσπασμα από την έκθεση του Μαΐου 2019

Επιστρέφουμε στο Lonran και συμφωνούμε να κάνουμε μια μικρή σιέστα και το βράδυ να γιορτάσουμε τις επιτυχείς εξετάσεις μας. Ο Benni και η Selda, ωστόσο, αρχίζουν να γιορτάζουν αμέσως και όταν θέλουμε να φύγουμε το βράδυ, ο Benni είναι ήδη μεθυσμένος και η Selda έχει πολύ καλή διάθεση. Πηγαίνουμε στο εστιατόριο Delfino και «για καλή μας τύχη», ο ιδιοκτήτης μας κερνάει ένα slivonitz ως ποτό καλωσορίσματος. Αυτό είναι το μόνο που έλειπε! Ο Benni γελάει, παίζει "βουρ, βουρ" βαρκάδα, χάνεται στην κουζίνα ψάχνοντας την τουαλέτα, περνάμε τέλεια. Την επόμενη μέρα ο Benni δεν μπορεί να ποιεί οινόπνευμα και παραγγέλνει ένα «Obi g'spritzt» (στη βιεννέζικη διάλεκτο σημαίνει «χυμό μήλου με σόδα»), οπότε ο στοργικός σερβιτόρος ρωτάει: "Μήπως μιλάτε ίσως και γερμανικά;". Όχι, αγαπητοί μου, όχι για πλάκα, είναι πολύ ευγενικός για να αστείευεται. Ο Γιώργος και εγώ σκάμε από τα γέλια και ο Benni δεν καταλαβαίνει τίποτα.

12.7 Κάνουμε ένα ταξίδι στην Πούλα. Η πόλη είναι μεγάλη, θορυβώδης και σκονισμένη. Επισκεπτόμαστε την παλιά πόλη, το φρούριο και το αμφιθέατρο (οι φωτογραφίες υπάρχουν στο διαδίκτυο, οι δικές μας δεν είναι τόσο καλές), μετά χορταίνουμε και φεύγουμε πίσω στο Lonran.

Σήμερα μας σερβίρουν λαβράκι στο Knezgrad και επειδή το παίζουμε χαζοί, ο σερβιτόρος μας το φιλετάρει. Το κάνει με ιλιγγιώδη ταχύτητα και εξαιρετικά επιδέξια, και στη συνέχεια ανακοινώνει με ψεύτικη σεμνότητα ότι το έκανε για πρώτη φορά. Γινόμαστε φίλοι με τους Ιταλούς στο διπλανό τραπέζι και το άσχημο, σαλιάρικο μπουλντόγκ τους Nerone, χαίρονται που βρίσκω τον σκύλο χαριτωμένο, οπότε όλοι είναι χαρούμενοι!

13.7 Ο Jakub μας προτείνει να ψάξουμε ένα μέρος για μπάνιο στον παραλιακό δρόμο Lungomare, πράγμα που κάνουμε. Πράγματι, βρίσκουμε έναν μικροσκοπικό βραχώδη κόλπο με ελάχιστους ανθρώπους και είμαστε πολύ ευτυχημένοι. Στεφανώνουμε την ειδυλλιακή ημέρα κολύμβησης με μια βόλτα και ένα τεράστιο παγωτό στην παλιά πόλη του Lonran. Έτσι μας αρέσει!

Βλέπουμε σε μια αφίσα ότι σήμερα γίνεται beach party με τον DJ Vedran. Φυσικά θέλω να πάω, αλλά ο Jüti ζηλεύει και πηγαίνουμε αντί γι' αυτό στο Delfino, όπου ο οικοδεσπότης μας δίνει ένα τραπέζι στον άνετο κήπο και ένα slivonitz για ποτό καλωσορίσματος. Στην πορεία της βραδιάς μας προσφέρει άλλα δύο σφηνάκια, αλλά αρνούμαστε. Ποιος θα μπορούσε να μας μεταφέρει στο διαμέρισμά μας αν ήμασταν πτώμα;

14.7. Σήμερα βρίσκουμε την πιο κοινωνική παραλία του κόσμου στο Ika, καθώς επιτρέπεται το μπάνιο ανθρώπων και σκύλων, ενώ οι άνετες ξαπλώστρες είναι δωρεάν, πράγμα μάλλον μοναδικό! Ένα παγωμένο ποταμάκι εκβάλλει στη θάλασσα και μας επιτίθεται την ώρα που κολυμπάμε. Κοντά στις εκβολές του το νερό είναι πραγματικά γλυκό. Ένα πανέμορφο μέρος, το οποίο δυστυχώς πρέπει να εγκαταλείψουμε σύντομα για να ετοιμάσουμε τις βαλίτσες μας.

Το βράδυ πάμε πάλι στο Knezgrad και αυτό το εστιατόριο μας κάνει πολύ δύσκολο να αφήσουμε το Lonran, γιατί το φαγητό είναι υπέροχο όπως πάντα και τόσο οι σερβιτόροι όσο και οι υπόλοιποι πελάτες είναι καλοί και αστείοι. Αυτό κολλάει τόσο πολύ που ακόμη και εγώ γίνομαι φιλική.

15.7 Μετά από μια ήσυχη διαδρομή προς τη Βιέννη, συναντάμε 2 κακόκεφους γείτονες στο διάδρομο του σπιτιού μας, που δεν ανταποδίδουν

το χαιρετισμό μας, ούτε γρυλίζουν, σημειώνει ο Γιώργος. Ναι, είμαστε πάλι σπίτι, χωρίς αμφιβολία!

Τώρα θα σας βασανίσουμε με μερικές φωτογραφίες φαγητού.

Φιλέτο πεσκανδρίτσας με σάλτσα μαλβαζία, τηγανιά με σάλτσα, μανιτάρια και κροκέτες, φιλέτο λαβράκι με σέσκουλα, ιστριακά ζυμαρικά (fuži) με φέτες μπριζόλας και μανιτάρια. 😊

